

Arnhem, 9 april 2023

Lieve Bokito,

Dikke hommels brommen in de witte bloei van een Chinese kers,
over het terras dansen vuurwantsen met hun rode maskertjes
en in de woekertuin staan tussen de chocolade eieren
rode tulp en paardenbloem, chic en shabby naast elkaar.

In het Engels heet een paardenbloem een *dandelion*,
een verbastering van het Franse *dent-de-lion* – leeuwentand,
maar in Frankrijk zelf zeggen ze *pissenlit*, wat pissebed betekent,
het landkreeftje dat volgens een oude volkswijsheid tegen hooikoorts helpt;
handig nu steeds meer berkenkatjes de pollenradar rood kleuren.

Enfin.

Mijn gedachten zijn wat springerig.

Een meisje met vlechtjes liet van alle fietsen in de straat de bellen rinkelen,
ik snapte haar heel goed, maar durfde toch niet mee te doen.

Ik ben vooral springerig in gedachten.

Lieve Bokito, ik vroeg me bij jouw overlijden af
of we ook de man die zich graag zilverrug waant
op korte termijn ten grave mogen dragen.

Het type kerel dat zich op de opgeblazen borst klopt,
een gorilla in het diepst van zijn gedachten
die in 't binnenst van zijn ziel ten troon zit,
maar ongekooid alleen ravages aanricht.

Soms vrees ik dat in de overgang naar een zachtere tijd
de Bokito's die zich bedreigd voelen liever om zich heen slaand ten onder gaan
dan zich neer te leggen bij een wereld waarin zij niet meer vanzelfsprekend
bovenop de apenrots staan, maar ruimte moeten maken.

Het is jammer dat dat soort man tóch nog zo vaak president is.

Zelf heb ik me zelden zilverrug gewenst,
verwacht ik meer toekomst van het fietsbelmeisje dan van de borstroffelaar
en hoop ik dat haar tijd komt, voor de Bokito die vernietigt.

En met Pasen, feest van hoop,
van het licht dat na het donker komt,
durf ik daar zelfs op te vertrouwen.